

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 49/07-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/03 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 Ro 186/03), postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 527/2005-108 z 31. januára 2006 a postupom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 167/05, II. ÚS 340/06 a II. ÚS 186/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/03 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 Ro 186/03), postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 527/2005-108 z 31. januára 2006 a postupom ústavného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 167/05, II. ÚS 340/06 a II. ÚS 186/06.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že je účastníkom súdneho konania o zaplatenie 280 000 Sk s prísl. vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 165/03 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 13 Ro 186/03) v postavení žalobcu. Podľa názoru sťažovateľa zákonná sudkyňa koná protizákonným, protiústavným spôsobom a v rozpore s medzinárodnými dohovormi. Žaloba bola okresnému súdu podaná 16. decembra 2003. Odpor proti platobnému rozkazu bol podľa názoru sťažovateľa v rozpore s Exekučným poriadkom. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že prerušenie konania sp. zn. 13 C 165/03 do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. Ps 12/04 bolo v rozpore so zákonom. Krajský súd potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o prerušení konania. Ústavný súd porušil práva sťažovateľa v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 167/05, II. ÚS 340/06, II. ÚS 186/06.

Podľa sťažovateľa boli postupom okresného súdu, krajského súdu a ústavného súdu porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru.

Sťažovateľ navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume po 500 000 Sk od každého porušovateľa jeho práv z dôvodu, že postupom okresného súdu, krajského súdu a ústavného súdu sa dostal do stavu právnej neistoty.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd v Žiline, Krajský súd v Žiline a Ústavný súd Slovenskej republiky porušujú práva MUDr. D. B. vymenované vyššie garantované ústavou SR a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Okresný súd v Žiline, Krajský súd v Žiline a Ústavný súd Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. primerané zadosťučinenie každý vo výške 500.000,- Sk do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť MUDr. D. B. vzniknutú škodu podľa čl. 46 ods. 3 vo výške 280.000,- Sk plus úroky z omeškania vo výške 17,6 % od dňa 1. 1. 2001 do zaplatenia, to všetko do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania akéhokoľvek plnenia a povinnosti v tomto rozhodnutí, má MUDr. D. B. právo vymáhať úroky z omeškania z dlžnej sumy vo výške 17,6 % od dňa začatia povinnosti do zaplatenia.

Zákonná sudkyňa JUDr. Beáta Svediaková v konaní 13C/165/2003 pre nedbalosť je povinná zaplatiť MUDr. D. B. sumu 1.000.000,- Sk do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru nečinnosťou, ako aj podľa neho nesprávnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/03 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 Ro 186/03) a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 527/2005-108 z 31. januára 2006.

Ústavný súd zistil, že tak sťažnosť sťažovateľa z 3. januára 2007, ako aj jeho podanie z 21. februára 2007 obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči viacerým sudcom pôsobiacim na okresnom súde, ktorý je druhým účastníkom tohto konania (t. j. odporcom v tejto veci), ale i voči sudcom ústavného súdu. Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprimeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k poškodeným, naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní v prospech sudcov všeobecných súdov a pod.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť

odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaniach prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo urážal nielen druhého účastníka konania (resp. sudcov tohto súdu), ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii druhého účastníka konania, ako i samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a z tohto dôvodu bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ rozhodnutím ústavného súdu č. k. III. ÚS 52/06-10 zo 14. februára 2006 upozornený, no napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť tento odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2007